

[Jørgen Jensen.]

var ikke megen dokumentation i det materiale, vi fik, som beviste det. Jeg har allerede sagt, at vi ikke kan støtte forslaget, men jeg vil også sige, at jeg ikke tror, det så meget er de offentligt ansatte, der har privilegier, sådan som man siger, men at der er andre i dette samfund, som har privilegier både i retning af høje indtægter, arbejdsfri indtægter og muligheden for at unddrage sig at betale skat af disse indtægter. Det ville måske være rigtigt at undersøge, hvem der har privilegier, og angribe dem, men det er nok ikke det, man ønsker med forslaget.

Vi kan altså ikke støtte forslaget, og hvis det kommer til udvalgsbehandling et eller andet sted, vil vi sikre, at man kommer til at dokumentere de påstande, man har fremført.

Wilhelm (VS):

Det er jo bekendt, at fremskridtspartiet er aldeles tilbagebleven, når det drejer sig om at forstå, hvorfor statsapparatet svulmer op, hvorfor der bliver flere offentligt ansatte, at man dér befinder sig 70-80 år tilbage og tror, at det kapitalistiske samfund kan klare sig med en natvægterstab, som man kendte den da med de meget begrænsede funktioner. Det er jo svulmet op, simpelt hen fordi samfundet ikke ville kunne køre uden disse reguleringer og disse forsøg på at lappe på skaderne. Væksten består dels i det rent bureaukratiske, som ingen jo — og sidst af alt arbejdere — kan være interesseret i, men som er uundgåelig, når man har sine skattefiduser, sine afskrivningsregler, sine støtteordninger og alle sine funktioner, som man skal have til at køre, og uden dem ville denne moderne kapitalisme jo ikke kunne køre, dels den lappen på skaderne, som er hovedårsagen til den skete opsvulmen af den sociale og sundhedsmæssige sektor, og som ikke har så meget at gøre med, at tilstandene absolut er blevet så meget bedre, men at de problemer, man skal tage vare på inden for de sektorer, er blevet så meget større.

Desuden bunder forestillingerne fra fremskridtspartiet i en primitiv forestilling om, at der findes en klar linje for, hvor modsætningerne og de modstridende interesser går i samfundet, nemlig mellem de offentligt ansatte på den ene side og de produktive ar-

bejdere — vil man gerne foregive i hvert fald — på den anden side. Det er om ikke 100 pct. og totalt forkert så i hvert fald en fantastisk grov forenkling, men en forenkling, som har været brugt meget til at drive hetzen mod de offentligt ansatte. Dét vil jeg godt sige, at den hetz ikke er opfundet af fremskridtspartiet, men fremskridtspartiet har kørt den videre og forstærket den i en periode, hvor det er blevet endnu mere absurd, men hetzen startede jo pænt og solidt hos de borgerlige og blev sekunderet af socialdemokratiet for en 3-4 år siden, da vi oplevede det højeste boom i efterkrigstiden, og hvor man derfor havde al mulig god grund, syntes man, til at agitere for, at der skulle lempes større dele af arbejdskraften over i de såkaldt produktive erhverv. Nu stod de og råbte og skreg på at få flere mennesker, som de kunne profitere på på det tidspunkt, og til andre tider kunne de så smide dem ud i arbejdsløshed, men det var jo ikke tilfældigt, at det netop var i årene 1971-72 og begyndelsen af 1973 under det højeste boom, at man havde det begyndende pres, den begyndende hetz mod de offentligt ansatte, bl. a. eksemplificeret i den meget hårde kampagne, man kørte mod vist især skolelærere.

Der er ikke nogen enkel modstrid mellem de to kategorier, og det er ikke dér, modsætningerne går. De går et helt andet sted, nemlig mellem disse, der for begges vedkommende: de produktive arbejdere og de fleste af de offentligt ansatte, er nødt til at leve af det arbejde, de selv udfører, og så nogle helt andre, som lever af andres arbejde, men det er jo ikke den skillelinje, fremskridtspartiet nogen sinde trækker op, men det er den, der er den virkelige.

Det andet forhold her er betydelig mere komplekst. Man kan ikke i almindelighed sige, at kagen til de produktive ville blive større, hvis man kunne spare på de offentligt ansatte. Man kan tværtimod meget ofte sige, at den kamp er fælles, at kampen for sygelønsordninger, for pensionsordninger osv. selvfølgelig har haft en løftestang i, at de offentligt ansatte fik det først, og at det derfor blev lettere at få det gennemført hos privat ansatte.

Selve forslaget om en kommission er VS imod; det her egner sig efter vores mening ikke til en parlamentarisk kommission. Vi